

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: یحیی ر. سراج
فرستنده: علی کاظمی
۰۲ جنوری ۲۰۲۳

من شهردار غزه هستم

من شهردار شهر غزه هستم، هستی و فرهنگ ما در حال مدفون شدن زیر تلی از آوار است. در دهه هشتاد میلادی، من نوجوان شاهد احداث مرکز فرهنگی باشکوه «رشاد ال - شوا» در غزه، با نتائر، سالونی بزرگ، کتابخانه عمومی، چاپخانه و سالون فرهنگی آن بودم که به نام یکی از شخصیت‌های بزرگ غزه نامگذاری شد. دانشجویان و پژوهشگران، فرهیختگان، و هنرمندان از سراسر نوار غزه از آن بازدید می‌کردند، از جمله رئیس جمهور سابق ایالات متحده امریکا «بیل کلینتن». مرکز فرهنگی گوهر گرانبهای شهر غزه بود. نظاره کردن مراحل احداث مرکز فرهنگی، الهامبخش من برای تحصیل در رشته مهندسی در آینده بود که به انتخاب حرفه استادی دانشگاه، و در پیروی از راه «ال - شوا» به شهرداری غزه انجامید. اینک جواهر شهر ما زیر تلی از آوار و در اثر بمباران‌های اسرائیل تخریب شده است. بنا به اظهارات مسئولین وزارت بهداشت غزه، مداخله نظامی اسرائیل به قیمت جان بیش از ۲۰ هزار نفر تمام شده است، حدود نیمی از بناهای منطقه یا تخریب شده‌اند یا بشدت صدمه دیده‌اند. اما اسرائیلی‌ها چیز دیگری را نیز تبدیل به تلی از خاک کرده‌اند: گنجینه‌های فرهنگی و تأسیسات شهری غزه را. تخریب بی‌رحمانه نوار غزه، نمادهای آن، ساحل زیبای بحیره، کتابخانه، آرشیف و رفاه اقتصادی که غزه از آن برخوردار بود، قلب مرا جریحه‌دار کرده است.

باغوحش غزه ویران شده و بسیاری از حیوانات آن، از جمله گرگ‌ها، کفتارها، پرندگان، و روباه‌های نایاب، یا کشته شدند یا در اثر گرسنگی جان باختند. از دیگر قربانیان جنگ، مهم‌ترین کتابخانه عمومی شهر، مرکز شادی کودکان، ساختمان دولتی شهر، آرشیف آن و همچنین مسجد بزرگ «عماری» است که از قرن هفتم باقی مانده بود. ارتش اسرائیل خیابان‌ها، میدین، مساجد، کلیساها و پارک‌ها را نیز ویران کرد یا به آن‌ها آسیب رساند.

در سال ۲۰۱۹، پس از آن‌که دولت حماس مرا به عنوان شهردار غزه منصوب کرد، یکی از مهم‌ترین اهداف من بهبود شرایط تفرجگاه ساحلی شهر و تسهیل بازگشایی مراکز کسب و کار کوچک در امتداد ساحل با هدف ایجاد اشتغال بود. چهار سال بعد از آنجا که ما این طرح را که شامل گردشگاه، مراکز استراحت، و مکان‌های کسب برای صاحبان کسب و کار بود به اتمام رسانیم. ولی فقط یک هفته طول کشید تا اسرائیل همه آن‌ها را نابود کند. خانم مطلقه‌ای به نام «نیوین»، که او را می‌شناختم، قرار بود در نومبر امسال رستوران کوچکی را افتتاح کند، ولی رؤیای او نقش بر آب شد. و «محمد»، فلسطینی معلول، قهوه‌خانه کوچک خود را از دست داد.

چرا تانک‌های اسرائیل این‌همه درخت، دکل‌های برق، اتومبیل و لوله‌های آب را تخریب کردند؟ چرا اسرائیل به مدرسه سازمان ملل متحد حمله کرد؟ ابعاد محو روش زندگی ما غیرقابل توصیف است. من هنوز هم فکر می‌کنم کابوس می‌بینم. برای من قابل تصور نیست که چگونه انسانی معقول می‌تواند چنین عملیات هولناکی را که توأم با ویرانی و مرگ است انجام دهد.

ساختمان مدرن شهرداری غزه در سال ۱۸۹۳ بنا شد و یکی از قدیمی‌ترین بناها در خاورمیانه بود. مدیریت شهری به حدود ۸۰۰ هزار نفر خدمت رسانی می‌کند و بنابراین یکی از بزرگترین جوامع فلسطینی در جهان است. حتی پس از آغاز جنگ و راندن بیش از یک میلیون فلسطینی از شمال شهر غزه توسط اسرائیل، بخش بزرگی از ساکنین در شهر مانده‌اند.

زمانی که اسرائیل در واکنش به حمله مرگبار حماس جنگ علیه غزه را آغاز کرد من خارج از غزه بودم. بنابراین سفرم را متوقف کردم و فوراً به غزه بازگشتم تا به مردم کمک کنم. من کمیته اضطراری متشکل از همکاران و اشخاص داوطلب را اداره می‌کنم که در تلاشند لوله‌های آب را تعمیر کنند، خیابان‌ها و جاده‌ها را قابل عبور و مرور سازند. و فاضلاب و زباله‌های بیماری‌زا را دفع کنند. حداقل ۱۴ نفر از همکاران ما در شهرداری کشته شده‌اند، و تقریباً همه اعضای کمیسیون یا خانه خود را از دست داده‌اند یا عضوی از خانواده را.

من هم هم عزیزی را از دست دادم. روز ۲۲ اکتوبر، اسرائیل بدون دادن هشدار خانه مرا مورد هدف قرار داد و پسر ارشد من «رشدی» را کشت، که عکاس خبری و فلمساز بود. او تصور کرده بود که خانه پدری امن‌تر است، و من به این فکر افتادم که شاید هدف اصلی حمله من بودم. ولی ما هیچ وقت به واقعیت قضیه پی نخواهیم برد. من «رشدی» را به خاک سپردم و فوراً به محل کار در کمیته اضطراری بازگشتم.

اسرائیل، که بیش از ۱۶ سال است محاصره غزه را آغاز کرده، امری که گروه‌های حقوق بشری عنوان «اشغال مداوم» به آن داده‌اند، در حال نابود کردن حیات در غزه است. یکی از مقامات دفاعی ناشناس اسرائیل قول داد که غزه را به شهر چادرها تبدیل خواهد کرد، و اسرائیل واقعاً هم ساکنین شهر را به‌زور راند. این برای اولین بار است که اسرائیل به وعده‌ای که به فلسطینی‌ها داده بود عمل کرد.

من جامعه بشری را فرا می‌خوانم رؤسای کشورها و دولت‌های جهان را تحت فشار قرار دهند و به این تخریب بیهوده خاتمه دهند.

چرا نباید با فلسطینی‌ها مانند اسرائیلی‌ها و دیگر ملیت‌های جهان رفتار شود؟ چرا ما فلسطینی‌ها نباید در صلح زندگی کنیم و مرزهای باز و تجارت آزاد داشته باشیم؟ نماد نوار غزه ققنوس است که از خاکستر آتش برمی‌خیزد. او مصمم است زنده بماند.

منبع: آنتی‌کریگ، ۲۹ دسمبر ۲۰۲۳

https://antikrieg.com/aktuell/۲۰۲۳_۱۲_۲۹_ichbinder.htm